

stropju je laška vlada ustanovila znamenit muzej za umetnostne spominike.

V umetniškem oziru je ta samostan vzorno zidan. V notranjščini ima širok dvor, deloma z vrtom zasajen, krog njega pa se razprostira vkusno zidan hodnik, lepo obokan; ponosni, dovršeno izsekani stebri so mu v oporo. Sobe so vse visoko zidane, luč se razliva kakor valovje tudi v najmanjšo stano.

Samostana se dotika redovniška cerkev, ki tudi popolnoma zadostuje vsem umetnostnim in verskim zahtevam.

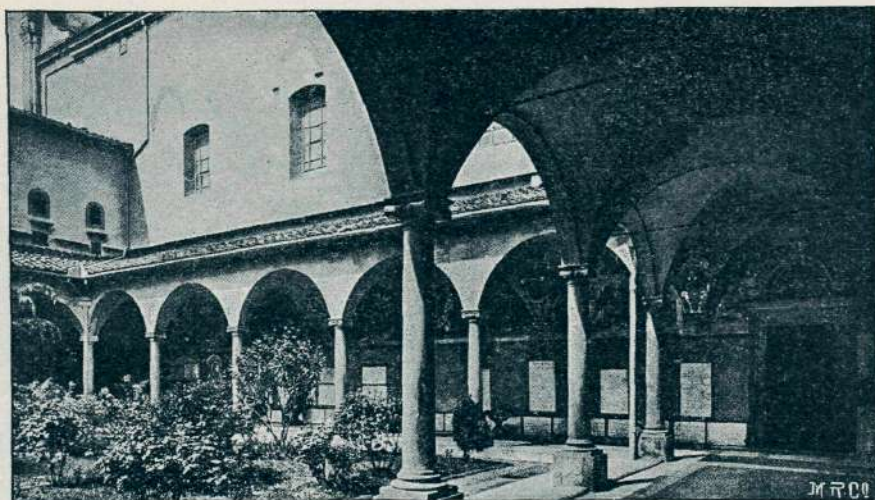
Tu sem je prišel brat Ivan. Moral je priti, pokorščina mu je velela. In zakaj je

prišel? Morebiti v svojo korist, morebiti, da najde tu prijetnejše in sladkejše življenje? Ne, tega redovnik ne išče, njegovo življenje je drugim posvečeno. Zanj velja človekoljubno načelo:

Odločno odpovej se svoji sreči,
Goreče išči drugim jo doseči,
Živeti vrli mož ne sme za se.

Prišel je, da bi po povelju svojega reda oslikal veliki samostan.

Takoj po prihodu je začel svoje delo. Prva slika, s katero je okrasil veličastno poslopje, je znana pod imenom „Jezus gost“. V pritličju je imel samostan več sob za goste, tujce in popotnike. Vsakdo, posebno pa po-

Hodnik v samostanu sv. Marka.

tujoči menihi so bili kot dobrodošli gostje sprejeti. Nad vrati v prvi sobici je ustvaril brat Ivan omenjeno sliko. Preprosta je, a v umetnostih velepomnljiva. V polpostavah, a v naravni velikosti vidiš tri osebe. Kristusa takoj spoznaš; popotnik je, visoko palico drži v rokah; nežni lasje se mu ljubko valijo čez vrat doli na hrbet. Oblečen je v siromašno kožuhovino; tako so se namreč oblačili popotniki in romarji v srednjem veku; sedaj je prišel v samostan prosit prenočišča. Pred njim stojita dva dominikanca. Prvi je prijel Jezusovi roki; tudi drugi je položil svojo roko Jezusu na ramo. Pozna se jima na obrazu, da vabita popotnika pod

streho; kakor ona učenca v Emavs gredoča, ga hočeta nekoliko zadržati, da bi pri njiju ostal. „Gospod, ostani pri naju, zmračilo se je že.“

To je ganljiv, umetniško dovršen predmet. Roke govorijo, oči prosijo, ljubezniva obraza vabita in Odrešenik, se zdi, da bo ostal. Vsi so zadovoljni, vsi srečni.

Kaj nam ta slika vse pové! Ne kaže nam uboštva Kristusovega, ki mora prenočišča prositi? Ponižnost in skromnost Jezusova, zraven neka nadnaravna vljudnost v vsej njegovi prikazni — vse bereš na sliki. In prijazna dominikanca izražata samostansko gostoljubnost. Zdi se, da čujemo opata v „Mutcu